

Zpravodaj Vám přinášíme díky
<http://www.point4me.com/cs>

SETKÁNÍ SILVER A V PAMĚTI TŘÍ GENERACÍ

point4me.cz
tisk online snadno a rychle

Nejdůležitější body:

- SILVER A V PAMĚTI ...
- LIDICE PO LIDICÍCH
- HORÁK / STŘÍBRNÝ

SVĚTLO ZA LIDICE 2015

Tak jako každoročně i v letošním roce podpořili tuto akci Základní organizace ČSBS Kladno a Slaný. Každá z těchto organizací přispěla částkou jeden tisíc korun.

V letošním roce se bude konat již 9. ročník celostátní přehlídky dětských pěveckých sborů Světlo za Lidice 2015, který se uskuteční 13. června v Památníku Lidice.

Uvnitř tohoto vydání:

- SILVER A **2-4**
- LIDICE PO LIDICÍCH **5**
- INFO PŘEDSED-
KYNĚ OV **6**
- VALLE DI LEDRO **7**
- BLAHOPŘEJEME
DO LIDIC **8**
- ZÁKONY PLATÍ
PRO VŠECHNY **9**
- HORÁK/ STŘÍ-
BRNÝ **10-11**

7. SETKÁNÍ V PARDUBICÍCH

Radistovi SILVER A Jiřímu Potůčkovi se podařilo navázat spojení s Londýnem a udržovat ho po dobu více než pěti měsíců. SILVER A přímo spolupracoval s ANTHROPOID a dalšími parašutisty při náletu na Škodovy závody v Plzni a podílel se na přípravě atentátu na Heydricha poskytováním radiového spojení. Atentát na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha byl úspěšně proveden 27. 5. 1942 skupinou ANTHROPOID. Nacisté odvetou vypálili a vyvraždili Lidice, Ležáky a popravili desítky přímých spolupracovníků SILVERU A z Pardubicka a Červenokostelecka. Další tisíce obětí byly odvečeny do koncentračních táborů, kde přežili jen nemnozí.

Pietní vzpomínka na tyto události začala kladením

Dne 9. ledna 2015 se uskutečnilo již sedmé setkání spolupracovníků operace SILVER A, členů jejich rodin a všech, kteří byli na této významné odbojové akci účastni. Datum tohoto setkání zůstává stejné, bylo vybráno záměrně. Dne 9. ledna 1942 bylo v 1. 45 hodin zachyceno vojenskou radiovou ústřednou poblíž Londýna první volání radiostanice Libuše, kterou obsluhoval radista SILVER A Jiří Potůček. Paraskupinu SILVER A tvořili nadporučík Alfréd Bartoš – velitel, rotmistr Josef Valčík – zástupce velitele a četař Jiří Potůček – šifrant a radista. Pa-

raskupina SILVER A byla na území Protektorátu Čechy a Morava vysazena 29. prosince 1941 společně se skupinami ANTHROPOID a SILVER B. Úkolem SILVER A bylo zajistit radiové spojení mezi domácím a exilovým odbojem, vybudovat zpravodajskou síť a koordinovat domácí odboj.

SILVER A V PAMĚTI TŘÍ GENERACÍ

věnců na bývalém pardubickém popravišti u Památníku Zámeček. Věnce položili zástupci politického a veřejného života. Akce se jako každým rokem zúčastnili také členové ČsOL a ČSBS Kladno. Věncem položila delegace ve složení Eva Armeanová, Gabriela Havlůjová, Petr Hroník a Vladimír Carvan. Za Lidice položila věnec delegace v čele s předsedou ZO ČSBS Lidice Pavlem Horešovským, lidickým dítětem. Památce obětí se přišla poklonit také delegace ČsOL Pardubice v čele se Sylvou Tůmovou a také Antonín Burdych, jehož otec zaplatil za svou pomoc životem a na pamětní desce je uvedeno dalších pět členů jeho rodiny.

Po skončení pietního aktu se všichni přesunuli do hotelu Zlatá štika, kde pokračoval další program. Ředitel Památníku Lidice Milouš Červencel přivítal hosty, válečné veterány a ostatní přítomné. Setkání tradičně připravil Památník Lidice a konalo pod záštitou ministra kultury. Jako první přednesla svůj příspěvek náměstkyně ministra kultury Kateřina Kalistová. Pozdravila přítomné jménem pana ministra a zdůraznila, že vítá správné označení „v paměti tří generací“.

Přála by si, aby se na dávnou historii nezapomínalo, aby si i čtvrtá a pátá generace tyto události připomínala. Sklání se před výsadkáři, ale i před ostatními civilními osobami, které se řídili svým citem a láskou k rodné zemi. Místopředsedkyně Senátu PČR Miluše Horská vyjádřila uspokojení nad tím, že se pardubický Zámeček dostal do dobrých rukou a to Československé obce legionářské. Myslí si, že se blýská na lepší časy, mladí chtějí slyšet osobní vzpomínky pamětníků. Hejtmán Pardubického kraje Martin Netolický řekl, že prezentuje generaci, která válku nepamatuje. Poděkoval všem hrdinům a ocenil i ty, kteří se podílejí na

tzv. obyčejných věcech jako je záchrana života seniora nebo propagace dárcovství kostní dřeně. Primátor města Pardubic Martin Charvát připomněl blížící se výročí ukončení 2. světové války. Dále řekl: „Děkuji, že jste byli a že jste.“ Jaroslav Vodička, předseda ÚV ČSBS zmínil rodinou sounáležitost, hrdost na své předky,

SILVER A V PAMĚTI TŘÍ GENERACÍ

vzory příštím generacím. Rovněž předal pamětní medaile ČSBS třem zástupcům Krajského vojenského velitelství.

O příjemnou náladu se postaral žesťový kvintet Ústřední hudby Armády ČR. Ukázkou z knihy Sofiina volba přečetl Josef Somr. Emotivní úryvek zasáhl všechny přítomné. Matka Sofie se po příjezdu do koncentračního tábora Osvětim musí rozhodnout, které z jejích dvou dětí má šanci přežít a které okamžitě zemře. Historik Vojtěch Kyncl představil svou knihu Stroje na smrt. Popisuje důmyslnou likvidaci psychicky nemocných lidí, kteří umírali v autobusech. Němci je zhotovili jako vyhlazovací prostředek pomocí oxidu uhelnatého. V jenom z nich byly brutálně zavražděny také lidické a později ležácké děti. Příspěvek badatele Libora Pařízka o radistovi Jiřím Potůčkovi přinesl nové informace. Na půdě jednoho z domů v Lázních Bohdaneč byly nalezeny antény, které za druhé světové války sloužily k přípravě atentátu na říšského protektora Reinharda Heydricha. Používal je i radiotelegrafista Jiří Potůček pro spojení s Londýnem. Potůček se po atentátu na Heydricha ukrýval u sedláka v obci Končiny u Červeného Kos-

telce. Při zátahu gestapa se mu podařilo z obklíčení prostřílet a utéci. Poté se neúspěšně pokusil najít úkryt. Vyčerpaný usnul 2. července 1942 v lesíku poblíž Pardubic, kde ho zastřelil český četník. Bylo mu pouhých 22 let.

Program byl ukončen recitací. Josef Somr si vybral báseň od Jiřího Seiferta Píseň o rodné zemi. Přítomní si také prohlédli výstavu „Sofiina volba po Česku“, autorkou je redaktorka Lidových novin Judita Matyášová. Zajímavý byl i exponát věnovaný radistovi Jiřímu Potůčkovi.

Akce se zúčastnili také váleční veteráni Josef Holec, Antonín Štícha a Vladimír Bača. Toto setkání se zapsalo do historie i neuvěřitelnou a nečekanou událostí a sice, že 96 letý Josef Holec si zatančil sólo s místopředsedkyní Senátu Miluší Horskou za doprovodu vojenské hudby. S Pepíčkem, jak Josefu Holcovi říkají, jsme si po skončení akce popovídali a zavzpomínali i na další vojáky, kteří pocházeli z Volyně. Hrdina od Dukly přišel se Svobodovou armádou až do Prahy. Pochází, jak říkal, z kulturní vesnice Českého Straklova, tak jako Věra Skřivánková – Suchopárová z Roudnice nad Labem nebo Košťá Končický z Ostravy, se kterými se známe a máme je rádi. Nakonec se nám podepsal

do naší kroniky, všichni okolo sedící jen doslava zírali, že k tomu ani nepotřeboval žádné brýle. Vstoupili jsme do roku 2015. Tento rok bude ve znamení 70. výročí osvobození republiky. Pro někoho doba dávno vzdálená, pro někoho ne tak dávná. Doba, která byla poznamenána neslýchaným terorem, mučením, vražděním, krví vojáků i civilistů. Mnoho našich občanů se vytoužené svobody nedožilo. Mnozí se vyrovnávají s následky války dodnes. Slzy v očích lidických žen a dětí nejdou vysušit. Bolest a zoufalství v srdci zůstává.

Operace SILVER A je hodnocena jako jedna z neúspěšnějších operací vyslaných z Londýna. Skupina splnila veškeré úkoly, které jí byly uděleny. Její členové prokázali velkou statečnost a morální kvality. Historický odkaz této události nesmí být nikdy zapomenut. Poděkování patří řediteli Památníku Lidice Milouši Červenclovi a všem jeho spolupracovníkům, kteří se na této akci podíleli.

*Eva Armeanová,
Stanislav Pítr*

GABRIELA HAVLŮJOVÁ - LIDICE PO LIDICÍCH

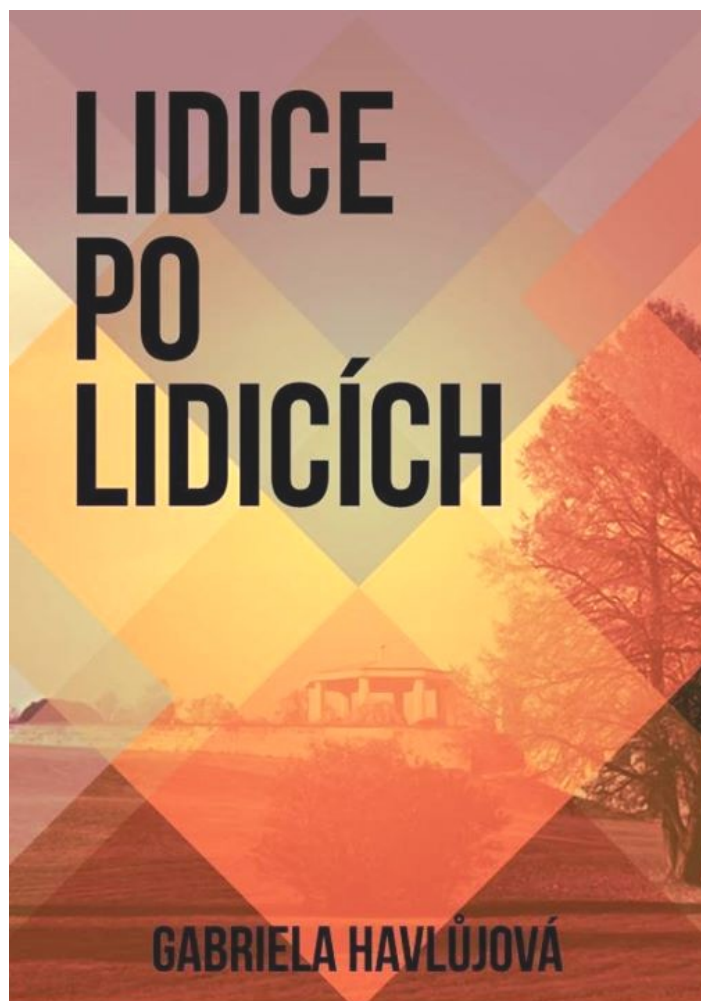

ZO ČSBS Kladno a spolek Halda vydávají brožuru Gabriely Havlůjové „Lidice po Lidicích“. Pro členy OV ČSBS Kladno, kteří o ní projeví zájem, je publikace **zdarma!** K vyzvednutí bude připravena od 9. února 2015 v kanceláři OV ČSBS Kladno v úředních hodinách (pondělí 16-18h.), či po domluvě zasílána poštou.

Autorka představí svou brožuru osobně dne 5. února 2015 od 17h. v kladenské kavárně Lodestar Coffee na Kladně (Havířská 95, Kladno). Nutná rezervace místa (tel.: 602 668 482).

Krátce poté, co se malá středočeská obec Lidice

stala obětí nacistické zvěle, se zejména ve Velké Británii zvedla vlna solidarity. Lidice měly podle nacistických plánů navždy a zcela zmizet z lidské paměti. Paradoxem dějin je, že se stal pravý opak – obec dodnes představuje symbol krutostí, jež se během druhé světové války odehrály nejen na území Protektorátu Čechy a Morava, ale po celém světě. Jak se ale Lidice tímto symbolem staly? A co utváří jejich vnímání, jejich paměť dnes, kdy přímých aktérů události června 1942 žije už jen několik? Gabriela Havlůjová se věnuje tomu, jak vypálení Lidic rezonovalo ve Velké Británii a Jižní Americe, kde je

po Lidicích dodnes pojmenována řada žen. Představuje britské hnutí Lidice Shall Live, založeno na podporu Lidic v září 1942 v britské Stoke on Trent, a jeho zakladatele Sira Barnetta Strosse. Vychází přitom ze vzpomínek pamětníků (zpracovaných metodou orální historie), článků z britských deníků a archivních pramenů uložených v České republice i Velké Británii.

Roman Hájek

INFO OD PŘEDSEDKYNĚ OV ČSBS Kladno

Milé sestry a bratři,

nejprve dovoluji, abych Vám poděkovala za přízeň, kterou jste, během roku 2014, různými způsoby projevovali Českému svazu bojovníků za svobodu. Mnozí z Vás se zúčastnili řady našich akcí, další vzhledem ke svému věku a zdravotnímu stavu sledují dění v ČSBS právě díky Zpravodaji. Věřím, že i v letošním roce naplníme očekávání čtenářů, aktivních členů i přátel a nejen to – budeme dělat maximum, abychom Vaše představy o činnosti pro náš Svaz a vlast překonali. Chuť a nápady máme, věřím, že společně s Vámi se nám podaří cílů dosáhnout. Děkuji na

tomto místě zejména br. Hroníkovi, který má největší zásluhu na podobě našeho Zpravodaje.

V roce 2015 nás čeká kromě tradičních akcí několik mimořádných, nových. Nejprve to bude jarní procházka do Lánské obory, kde

nás zaměstnanec Lesní správy Lány dovede k tzv. Masarykovu dubu, kde se mimo jiné scházeli Pátečníci, či byla podepsána Malá dohoda.

V dubnu pak budete mít možnost navštívit obranný objekt z roku 1937, který se dochoval mezi Dolním Bezděkovem a Bratronicemi. Tento řopík byl součástí Pražské čáry a nyní o něj pečuje Klub vojenské historie Doksy, kde rovněž působí náš člen, br. Hodek.

Dne 1. června 2015 proběhne po mnoha desítkách let pietní akt na místě bývalé střelnice v Kladně - Krnčí, kde bylo dne 1. června 1942 popraveno šest vlastenců

(pozn. aut. v předešlých číslech Zpravodaje naleznete články o osudech těchto hrdinů). Věřím, že se navíc opět podaří akci zabezpečit s podporou 2. roty Čestné stráže AČR, která by pietní vzpomínce dodala patřičný slavnostní a důstojný ráz.

V samotném závěru roku pak proběhne Okresní konference ČSBS Kladno, která se koná jednou za tři roky a v červnu 2016 pak celostátní Sjezd ČSBS. Upřímně mohu dodat, že jsem plná očekávání na výsledek Sjezdu v roce 2016 a domnívám se, že je zapotřebí již nyní mobilizovat naše síly, postřehy, nápady a připomínky na nejenom vedení ČSBS, ale rovněž směřování a cíle našeho Svazu, který nejenom že nezanikl před lety, jak bylo předpovídáno, ale domnívám se, že by MĚL stále v naší společnosti zaujímat důležité místo. Přeji Vám úspěšný a šťastný rok 2015 a těším se na milé setkání s každým z Vás.

Gabriela Havlůjová

VALLE DI LEDRO - 800 KM OD DOMOVA

Před sto lety, v květnu roku 1915 zasáhla zásadním způsobem 1. světová válka také do života tisíců obyvatel vesnic v italském údolí Valle di Ledro. Ten den, 22. května nařídilo c. a k. rakouské četnictvo okamžitou evakuaci obyvatel obcí Ledrenského údolí, které se nacházelo na rakousko-italských hranicích. Tridentско, oblast, jejíž součástí bylo i Valle di Ledro, bylo součástí Rakousko-Uherské monarchie. Po vstupu Itálie do války (24. 5. 1915) proti Rakousko-Uhersku se předpokládalo otevření fronty přes tuto oblast a tak během krátké doby došlo k vysídlení celkem

75 tisíc obyvatel do Tyrolska, horních i dolních Rakous a také do Čech a na Moravu. Dne 23. května, nastupovalo více než 3 tisíce dětí, žen a starců do vagónů určených pro dobytek na nádraží Riva del Garda a pro všechny začalo vyčerpávající několikadenní putování k jim neznámému cíli, do Čech. Muži již dávno nebyli se svými rodinami, již v roce 1914 narukovali do rakousko-uherské armády a bojovali na východní frontě v dalekých haličských planinách a v Srbsku. Starci, ženy a děti si sebou směli vzít jen nejnútnejší věci a osobní zavazadlo nesmělo překročit váhu 15 kg. Poté je če-

kala 16 kilometrů dlouhá cesta z Valle di Ledro na nádraží Riva del Garda. Odcházeli s informací, že do týdne, maximálně do tří týdnů se vrátí zpět domů. Žádný z nich netušil, že toto vysídlení bude trvat čtyři dlouhé roky a že mnozí se zpět do své vlasti již nevrátí. Cesta těchto vysídlenců pak končila v řadě Českých měst a obcích. Pro všechny byly začátky v Čechách těžké, řeč naprosto neznámá. Přesto italské ženy neztrácely odvahu a začínaly vést nový život prací na polích a továrnách. Mezi italským a místním obyvatelstvem se utvářely vztahy vzájemného respektu a přátelství, které do dnes, po sto letech, nerozlučitelně spojuje tyto národy nesčetnými vzpomínkami. V roce 2008 došlo k podepsání dohody o partnerství mezi osmi českými městy a svazem obcí Valle di Ledro. Jména měst a obcí, která podepsala tuto dohodu jsou Buštěhrad, Doksy, Chyňava, Milín, Nový Knín, Příbram, Ptice a Všeň. Při mé nedávné návštěvě v Doksech jsem se zastavil i na místním hřbitově, kde byl v roce 2009 odhalen pomník věnovaný 14 italských občanů, kteří zde zahynuli. O italských vysídlencích si můžete přečíst v publikaci „**Památce vysídlenců z údolí Ledro v okresním hejtmánství Kladno 1915 - 1919**“, která je k zakoupení na obecním úřadě v Doksech u Kladna za 200,- Kč.

Text a foto: P. Hroník

BLAHOPŘEJEME DO LIDIC

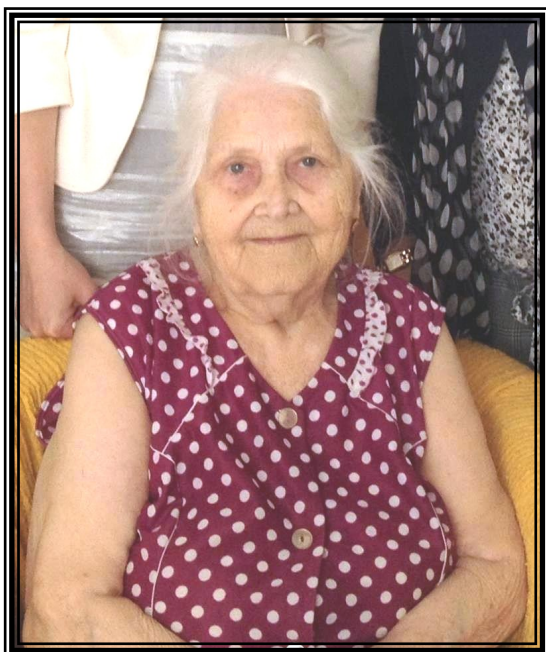
Dne 29. prosince 2014 oslavila významné životní jubileum 92. narozeniny přeživší lidická žena paní Miloslava Kalibová, která je dlouholetou členkou Českého svazu bojovníků za svobodu - Základní organizace Lidice. Předseda ZO Kladno, který zároveň vykonává funkci terénního pracovníka ČSBS, navštívil ses. Miloslavu Kalibovou, aby jí poblahopřál k tak významnému životnímu jubileu a předal jí květiny.

Sestře Kalibové blahopřejeme jménem všech členů ZO ČSBS Kladno, přejeme jí pevné zdraví a hodně štěstí do dalších let!

P. Hroník

POSLEDNÍ ROZLOUČENÍ

V pondělí, 5. ledna 2015 jsme se na kladenském hřbitově rozloučili se sestrou Marií Mertlovou, která byla členskou svazu více než padesát let. V loňském roce jsme sestru Marii Mertlovou navštívili u příležitosti jejího významného životního jubilea, při oslavě 90. narozenin. Společně jsme tehdy strávili velmi příjemné odpoledne spojené s vyprávěním, jak se vlastně z rodné Voroně-

že v Rusku dostala až do Československa.

Sestru Marii Mertlovou si můžete připomenout článkem v červnovém čísle 6/2014 Zpravodaje ZO Kladno a Slaný.

Čest její památce!

P. Hroník

ZÁKONY PLATÍ PRO VŠECHNY...

17. června 2014 byl na pražském Klárově odhalen pomník čs. letcům, příslušníkům RAF. Nápad a výroba pomníku byla zcela v režii britského komunitního centra, které sdružuje britské občany žijící v České republice. Čelní představitel tohoto centra, Evan Edworthy, je i duchovním otcem projektu.

Nikomu by nepřišlo nic divné, kdyby se těsně před odhalením pomníku a dlouho po něm, nerozhořela v médiích diskuze o tom, zdali umístění pomníku je zákonné, nebo protizákonné. Až na druhou kolej byla odstavena myšlenka vzniku samotného pomníku, a ta je bezpochyby důležitější. Jsem přesvědčen, že všem čs. letcům a ostatně i dalším vojákům bojujícím ve druhé světové válce náleží jako poděkování a trvalá připomínka jejich hrdinských činů a boje za myšlenku na svobodu a demokracii nějaký pomník, památník, pojmenování ulice, náměstí a podobně. Formu a provedení si však musí každý navrhnout sám. Stejně se tak stalo i v případě „okřídleného lva“ na Klárově. Impulz, který přišel od zahraničních zájemců v podobě sbírky na výrobu pomníku letcům RAF byl obdivuhodný. Mnohokrát se pak v tisku spekulovalo o tom, zdali impulz výstavby neměl přijít primárně z české strany. Nutno ale dodat, že čs. letci RAF již jeden pomník mají. Na náměstí Svobody v Bubenči. Další památníky a pamětní desky budou odhaleny v průběhu letošního roku a to konkrétně 18. 5. v Letňanech, pamětní deska letcům v SSSR a 23. 8. v Praze Ruzyně pomník letcům RAF. Potřebujeme ještě další?

O tom, zdali potřebujeme nebo

ne, jak dát znát úctu a hrdost na padlé i přeživší hrdiny je na dlouhou debatu. Spíše mě zamrzela reklama, kterou si Češi opět ve světě udělali, a to neschopnost komunikace mezi Prahou 1, Magistrátem hl. m. Prahy a památkáři.

Legislativa v našem právním státě musí platit bez omluvy pro všechny stejně. Pokud se postaví jakákoliv stavba bez povolení a ještě k tomu na místě, na kterém nemá, je něco špatně. A to se stalo i v tomto případě. Zámysl stavby památníku na Klárově byl předložen Praze 1, která postoupila návrh k posouzení Národnímu památkovému ústavu. Jejich stanovisko bylo následující: „Jsme pro pomník, ale na jiném, lepším místě. Nezamítáme pomník jako takový, ale jeho konkrétní umístění na Klárově. K realizovanému umístění neproběhlo s Národním památkovým ústavem žádné jednání. Parčík skrývá zbytky středověkého osady Na Písku a kostela sv. Petra. Ze strany NPÚ byla snaha dohodnout jinou vhodnou lokalitu v centru města - na to snahu nikdo nereagoval. V této věci se nehodláme soudit ani památník odstraňovat“. Tak lze shrnout názor šéfa pražského pracoviště Národního památkového ústavu (NPÚ) Ondřeje Šefců. Navzdory zamítavému stanovisku NPÚ se Praha 1 rozhodla k povolení výstavby památníku bez dalšího schválení a vydání rozhodnutí Magistrátem. Ostatně to nebylo poprvé, co se tak stalo. Podobně to bylo i při dubnovém umístění arménského kříže u kostela sv. Jindřicha.

Faktem zůstává, že se dne

17. června 2014 pomník odhalil. Velkolepě za přítomnosti nejvyšších představitelů Armády ČR a zahraničních hostů. Až po odhalení se rozběhly administrativní tahanice o zachování památníku na Klárově. Do celého případu se vložilo i Ministerstvo kultury, v čele s Danielem Hermanem. Výsledkem bylo podání návrhu na odstranění stavby, které jako jediné mohlo docílit znovuprojednání a schválení černé stavby a tak se také stalo a ke konci roku 2014 byl pomník „zlegalizován“. Osobně se mi pomník velice líbí, navzdory komentářům umělců, kteří ho považují za kýč. Nelíbí se mi ale cesta, kterou se stavba pomníku vydala. Brát si pomník a piloty RAF jako rukojmí při prosazení svého zájmu postavit pomník tam kde chci proti zákonům? Nerad bych aby se tato snad výjimečná událost stala praxí dalších organizací usilujících o postavení podobné ušlechtilé stavby kdekoli po republice. Zákony platí pro všechny, ať chceme, nebo ne! Svůj článek bych zakončil projevem vnuka sira W. Churchilla, panem Nicholasem Soamesem, který pronesl při odhalování pomníku na Klárově. „Jejich země byla napadena nemilosrdnými přemožiteli. Nesouhlas byl trestán smrtí. Rozhodující ale bylo, že se jim i přesto podařilo uprchnout a připojit se ke vzdušnému boji proti nacistickému Německu. Tito mladí muži byli ti nejlepší z nejlepších“. Nezbyvá nic jiného než souhlasit.

Vlasti zdar!

Tomáš Ševčík

KDO BYL JOSEF HORÁK A JOSEF STŘÍBRNÝ ?

Josef Horák (nar. 1915) vychodil měšťanku v Buštěhradě a

obchodní akademii v Praze na Smíchově, kde maturoval v roce 1936. Vynikal ve fotbale a hokeji, hrál je závodně. Po maturitě pracoval krátce jako úředník, ale zanedlouho odešel dobrovolně na vojnu. Chtěl k letectvu, ale narazil na odpor rodičů a tak začal u pěchoty u 35. p. pl. Teprve odtud se dostal k letectvu na Školu pro důstojníky letectva v záloze v Prostějově ve VLU (1936-1937).

Praxi letce pozorovatele prodělal v hodnosti des. asp. u 5. pozorovací letky let. pl. 2 Dr. Edvarda Beneše v Olomouci.

V letech 1937 - 1938 se už věnoval vojenské dráze profesionálně. Začal studovat na Vojenské Akademii v Hranicích na Moravě. Po vyřazení v hodnosti poručíka letectva absolvoval ještě aplikační kurz v Prostějově. V srpnu 1938 je přidělen do Žiliny na letiště k 15. pozorovací letce

3. Leteckého pluku Generála - letce M. R. Štefánika. Zde působí ve funkci pozorovatele a zpravodajského důstojníka.

Po okupaci a demobilizaci dostal umístěnku do Nejvyššího úřadu cenového v Praze, kde se setkal s poručíkem pěchoty Josefem Stříbrným z Lidic a také se svým pozdějším nejlepším přítelem poručíkem Václavem Študentem, který pocházel z Hostivice u Prahy.

Do zahraničí odcházejí všichni tři společně 29.12.1939 přes Slovensko a Maďarsko až do Jugoslávie. Zde se 10.1.1940 přihlásili do řad československé zahraniční armády. V cestě pokračovali přes Řecko, Turecko, Sýrii a Libanon. Do Francouzského přístavu Marseille přijíždějí lodí Providence 8.2.1940. Ve Francii se Josef Horák s Václavem Študentem dostávají k letectvu a Josef Stříbrný odchází k pěchotě, odkud se postupně dostal také k letectvu. Po pobytu v táboře Agde byl poručík Horák 6.6.1940 přidělen do leteckého výcvikového střediska na letišti v Bordeaux-Mérignac. V této době Francie kapituluje. Se svolením brigádního generála Karla Janouška odléta do Británie 17.6.1940 společně s ostatními třiceti československými letci. Dopravní letoun Ensign přistál na letišti Hendon.

Do svazku RAF VR byl přijat jako Pilot Officer a po krátkém pobytu v čs. leteckém depu v Cosfordu se stal 29.7.1940 příslušníkem 311. bombardovací peruti. Počátky 311. byly daleko těžší, než měly stíhací perutě, protože z Francie si letci přinesli minimum bojových zkušeností. Horák byl původně pozorovate-

lem, ale jelikož bylo nedostatek palubních střelců, vykonával tuto funkci. Po odlétání 200 operačních hodin, při nichž absolvoval 35 nočních bombardovacích náletů, v jejichž průběhu byl dvakrát vyznamenán ČS válečným křížem, dále Čs. medailí Za chrabrost a povýšen na nadporučíka letectva, se mu splnilo jeho dávné přání stát se pilotem. Vyškolil se v průběhu druhé poloviny roku 1941 v pilotní škole 3. EFTS ve Watchfieldu a v zimě 1941 v Schellingfordu. Pak pokračoval u 2.SFTS v Brize Nortonu. Pilotní křídla získal 24. ledna 1942. od února do června 1942 absolvoval operační výcvik u 1429. COTF, a to jako druhý pilot svého přítele F/O Václava Študenta. Po té se vrátil k 311. bombardovací peruti.

Mezitím se oženil 6. prosince 1941 s osmnáctiletou Winifred Mary New ze Stratonu, s níž pak měl dva syny Václava a Josefa. V rámci Coast Command vykonal dalších 40 operačních letů při honbě za ponorkami v Biskajském zálivu.

V té době se staly Lidice. Jeho rodiče Anna a Bohumil Horákové byli popraveni společně s dalšími 13 příslušníky Horákových a Stříbrných 16. června 1942 v Praze na vojenské střelnici v Kobylisích. Hned následný den byli Josef Horák společně s Josefem Stříbrným povoláni do Londýna na Ministerstvo zahraničních věcí, kde podali svědectví o Lidicích před spojeneckými novináři.

Po ukončení své operační činnosti byl Josef Horák odeslán k RAF Staff College v Gerrard's

100. VÝROČÍ OD NAROZENÍ 1915 - 2015

Cross v Buckinghamshiru (Vysoká vojenská škola), po jejímž absolvování působil až do konce války jako stačný důstojník u Flying Training Command.

Do osvobozené ČSR si přivezl celou rodinu. Jeho žena Winifred se velmi dobře naučila česky a malý Václav s Josefem uměli česky přirozeně rychleji. Protože v té době ještě nové Lidice nestály, byly pro ubytování Lidických vyhrazeny domy po odsunutých Němcích ve starých Kročehlavech pod pivovarem.

Z početné rodiny přežila jen sestra Anna, která se vrátila zcela zlomená z koncentračního tábora. V době lidické tragédie byla ve vysokém stupni těhotenství. Naroditou dceru Věnušku jí esesáci odebrali a více se s ní neshledala. Horákově manželce se v ČSR zalíbilo a snažila se mu nahradit ztracenou rodinu a rodnou obec budováním vlastního domova.

Štábní kapitán letectva Josef Horák absolvoval po válce VŠV a stejně jako škpt. Josef Stříbrný poté působil jako referent 1. oddělení velitelství letectva hl. štábu. 28. října 1945 byl povýšen na majora a po únorovém převratu 15.3.1948 byl přemístěn od MNO k LU v Prostějově. Jako důstojník, pro něhož byl nový režim nepřijatelný však již 12. dubna 1948 odchází ilegálně do Británie. Zatímco byl ve své vlasti degradován, vstoupil opět do RAF. Krátce po tom ale 18.1.1949 při cvičném letu na stroji Dominie za nepříznivého počasí havaroval a zahynul.

Je pochován daleko od vlasti na hřbitově Witworth Road Cemetery ve Swindonu. O jeho rehabilitaci se pokoušela od roku 1968 jeho sestra Anna, provdaná Nešporová. Teprve po revoluci 1989 se podařilo úplně rehabilitovat Josefa Horáka před čs. právním řádem, s navrácením hodnosti i vyznamenání.

Vyznamenání: 3x Československý válečný kříž (16.4.1941, 2..6.1941, 26.10.1942), Československá medaile Za chrabrost před nepřítelem (28.10.1940), Československá medaile Za zásluhy 1. stupně (13.3.1945), Československá vojenská pamětní medaile se štítky F-VB, The 1939-1945 Star with Atlantic Claps, Air Crew Europe Star, Defence Medal a War Medal.

Josef Stříbrný pocházel z Lidic (nar.1915) z čp.33. Vojen-

skou službu nastoupil u plzeňského 35.pěšího pluku, poté se stal poručíkem pěchoty z povolání. Z

okupované vlasti odešel společně s J.Horákem. Ve Velké Británii nejprve sloužil u Čs. samostatné brigády, absolvoval parašutistický kurs. Později byl vybrán k letectvu, kde sloužil u 311.bombardovací peruti jako navigátor. Při letecké havárii v říjnu 1942 utrpěl poměrně těžká zranění. Uzdravil se a létal dále. Zkázou rodné obce nesl těžce, doneslo se mu, že Gestapo mělo mít smyšlenou zprávu o jeho přítomnosti v obci během heydrichiády. Z rodiny nepřežil nikdo, v době tragédie žila v obci jeho matka Marie (48 let), která již byla vdova a svobodný mladší bratr František (25). Oba byli popraveni v Praze-Kobylisích 16.6.1942. Po válce dále sloužil u vojenského letectva v hodnosti majora, ale po únoru 1948 se netajil svým odporem k novému zřízení a byl z armády vyhozen. Tak jako většina příslušníků čs. zahraniční armády byl i on uvězněn, propuštěn byl až po přímlových lidických žen. Musel se však žít podřadnými zaměstnáními, sledován StB. Zemřel v Písku r.1976 v úplném osamění a zapomenutí. Nemá ani hrob, jeho popel byl rozptýlen na loučce u krematoria v městečku Blatná.

Za svoji válečnou činnost obdržel 3 x čs. Válečný kříž, čs. medaili Za chrabrost, čs. medaili Za zásluhy a množství dalších spojeneckých řádů. Po r.1990 byl rehabilitován a in memoriam povýšen do hodnosti plukovníka. Také osud tohoto statečného muže zůstane navždy obžalobou zrůdnosti hnědé i rudé totality.

Zdroj: Vojenské osobnosti československého odboje; J. Rajlich, Na

Náměty a příspěvky do zpravodaje lze zasílat e-mailem ovcsbs.kladno@gmail.com

ZÁKLADNÍ ORGANIZACE ČSBS Kladno a Slaný

Adresa
Nám. 17. listopadu 2840
272 01 Kladno
Telefon: 720237044
E-mail: ovcsbs.kladno@gmail.com
Zpravodaj pro vás připravil
předseda ZO ČSBS Kladno,
Petr Hroník

Blahopřejeme našim jubilantům:

LEDEN

ZO Kladno
S. Olga MAULEOVÁ (89)
Br. Pavel DUBEN (38)
S. Karolína ŠICHOVÁ (36)
Br. Jan GROSSMANN (32)
Br. Boris MAŠEK (71)
S. Hana KÁŇOVÁ (85)
S. Jarmila BAREŠOVÁ (73)

ÚNOR

Br. Rudolf JEŽOVICZ (34)
S. Vilemína PLAKOŠOVÁ (88)
Br. Tomáš KESZELI (33)
Br. Jan TELVÁK (79)
S. Jaroslava HRUDOVÁ (92)

Opustila nás:

S. Marie MERTLOVÁ (90)

ÚŘEDNÍ HODINY KANCELÁŘE OV ČSBS

Nám. 17. listopadu 2840
KLADNO
PONĚLÍ
16:00 až 18:00 hod.
Miroslava BOUMOVÁ
724 181 646

Český svaz bojovníků za svobodu z.s. je dobrovolný, nestranický a nezávislý spolek, který sdružuje účastníky národního boje za osvobození ve druhé světové válce jakož i jejich rodinné příslušníky a pozůstalé po nich počínaje 15. rokem jejich věku. Individuálními členy ČSBS se mohou stát i ostatní občané, bez rozdílu jejich politické příslušnosti a náboženského vyznání, kteří souhlasí s posláním ČSBS a jeho stanovami. Individuální členové ČSBS ve věku mezi 15-ti až 18-ti lety, mají na jednáních orgánů ČSBS hlas poradní. Jako kolektivní členové se členy ČSBS mohou také stát, demokratické organizace (občanská sdružení, spolky, atp.), působící v České republice nebo v zahraničí, jejichž činnost naplňuje ideu Svazu a to na základě Smlouvy o kolektivním členství uzavřené mezi ÚV ČSBS a vedením předemtného občanského sdružení (spolku, atp.).

Naše webové prezentace

ZPRAVODAJ

<http://www.issuu.com/ovcsbs.kladno>

BLOG

<http://ovcsbskladno.blogspot.com/>

FACEBOOK

<https://www.facebook.com/ovcsbs.kladno>

PRINC SE ŽLUTOU HVĚZDOU

Poté co 1. února 2003 havaroval americký raketoplán Columbia, rozlétila se do celého světa fotografie židovského chlapce, jehož kresbu vezl první izraelský kosmonaut na palubě. Kluk z pražského Těšnova Petr Ginz dokázal svůj krátký život neuvěřitelně naplnit - ať jako nadaný výtvarník či spisovatel, redaktor tajného časopisu VEDEM, který s kamarády vydával v terezínském ghettu, organizátor, bratr,

kamarád, ale i neúnavný hledač pravdy. Když byl zavražděn v plynové komoře v Birkenau, nebylo mu ani 17 let.

Kniha představuje Petrovu osobnost i životní příběh především prostřednictvím vyprávění těch, kteří ho znali a vlastních Petrových textů, z nichž celá řada je publikována zcela poprvé. Zároveň podrobně popisuje okolnosti života židovských dětí v protektorátní Praze a v Terezíně.

-ph-